Lumina carea-i pus-o-n mine,
cu prețioasa ei putere,
să nu se-ntunece, Stăpâne,
din lipsa mea de priveghere!

Ca să nu fac Cuvântul vieții,
- c-o inimă necurățită -
neroditor ca stana gheții,
prin lumea de păcat robită.

Ci să m-ajuți prin har, oriunde,
să mă păstrez curat și tare,
stingând păcatul ce se-ascunde
în carnea asta trecătoare.

Ca să nu-mpiedic mântuirea,
la cei care-o doresc fierbinte,
văzându-mi dezlegată firea,
în lucrurile Tale sfinte.

Iar omul cel firesc din mine,
vrăjmaș al vieții de sfințire,
pe cruce zilnic să-l pot ține,
să nu dărâme-a Ta zidire.

Ci ea mai mult să propășească,
prin viața mea din Duh născută,
purtând mai vie, mai cerească,
lumina harului plăcută!